

Anatomia humana

FIETS AMAGATS EN PLENA LLUM

Jorge Bello

Aquests fiets acaben pensant que sí que tenen alguna tara, o que sí que en són culpables. Amagats, però alhora en plena llum, hi ha molts fiets que pateixen una forma poc reconeguda de maltractament infantil.

No parlo dels abusos físics o sexuals, que són execrables, sinó dels casos de violència emocional. Són casos freqüents, provoquen patiment, deixen seqüeles, i per tant la comunitat ha de considerar-los una agressió, un maltractament, una negligència intolerable envers un fiet, i ha d'actuar en conseqüència.

Tothom sap què és maltractament infantil i pot imaginar-se el patiment d'un fiet maltractat. Una variant n'és la negligència, que és quan un fiet, sense rebre agressions corporals, no rep les atencions físiques, socials i psicològiques que necessita per desenvolupar-se.

La negligència és la forma de maltractament infantil més freqüent. Hi ha una negligència en l'alimentació si el fiet no rep els aliments que necessita, o si els rep en quantitat excessiva, o si l'alimentació no és adequada.

També hi ha negligència si el nen no rep la roba, els vestits, l'abric que necessita. O si no viu en condicions hi-

Fuente: UNICEF/Pirozzi

Atemorir un fiet, amenaçar-lo, aïllar-lo, humiliar-lo: són formes de violència emocional, de negligència, de maltractament infantil

gèniques, o si no rep les atencions mèdiques, preventives i curatives, que es considerin necessàries.

L'Organització Mundial de la Salut adverteix que no hem de confondre negligència amb pobresa. La negligència és culpable de maltractament quan la família o els tutors, de manera deliberada, no li donen al fiet allò que haurien de donar-li, tot i tenir l'oportunitat, i els recursos humans i materials per fer-ho.

❖ **TAMBÉ ÉS NEGLIGÈNCIA** si el fiet està mig abandonat perquè no li donen oportunitat per jugar com un fiet ha de jugar. També ho és el fet de negar-li d'anar a escola o com a mínim d'oferir-li una educació formal que li ajudi a sortir-se'n, en la vida.

Res d'això no és nou, és una realitat coneguda. Però és bo de recordar-la per tal que no sigui una realitat amagada. En aquest sentit, Unicef acaba de publicar l'in-

forme «Violència emocional: ocults a plena luz».

Explica que la violència emocional contra un fiet, també coneguda com abús mental o psicològic, no és en absolut inofensiva, sinó que deixa seqüeles, algunes immediates i d'altres són càrregues psicològiques que el fiet

arrossega tot al llarg del desenvolupament cap a la vida adulta.

És una càrrega feixuga que li farà difícil el desenvolupament, que no li permet desenvolupar-se de manera sana. La violència emocional envers un fiet és causa d'angoixa, depressió, baixa autoestima. L'infant, o ja puberal, mira de no apropar-se a les persones, no pot relacionar-se amb els companys.

La violència emocional presenta formes diverses: atemorir el fiet o fins i tot terroritzar-lo, amenaçar-lo, explotar-lo. Rebutjar-lo, ignorar-lo, i llavors aïllar-lo. Insultar-lo, humiliar-lo o deixar-lo en ridícul. I també quan el nen és exposat a veure o fins i tot participar d'una violència familiar.

L'informe d'Unicef assegura que els fiets que van ser terroritzats repetidament tenen tendència a desenvolupar ansietat i trastorns somàtics a la vida adulta. I que els nens que van ser ignorats, humiliats, degradats, tenen tendència a desenvolupar això que se'n diu un trastorn límit de la personalitat.

Unicef ens recorda que els autors de la violència emocional contra un fiet són gairebé sempre persones amb un vincle molt pròxim al fiet: el pare, la mare (o una nova parella del pare o la mare), un altre familiar directe, un tutor, un monitor. Cal tenir present aquesta realitat perquè és freqüent, tal vegada més del que sembla. I tots hem d'assumir responsabilitat sobre la cura de tots els fiets, perquè són el futur.

bello.cat/jordibello@gmail.com

Es racó d'en Cambreta

RELIGIÓ

Gustau Juan Benejam

Si hi ha qualque ministeri de l'actual Govern central que sigui especialment polèmic en les seues actuacions, aquest és el d'Educació i el seu responsable el ministre Ignacio Wert, com ho ha demostrat la seua llei d'Educació, la LOMCE. La publicació al BOE del nou currículum de l'assignatura de religió ha encès de bell nou el debat.

Més enllà dels continguts concrets de la norma, crec sobre el tema hi ha moltes possibles reflexions a fer.

En primer lloc, és innegable que la religió, genèricament entesa i sense entrar en cap religió concreta, és un fet constant a la història de la humanitat i que ha estat i és capaç de mobilitzar l'emotivitat de grans masses de gent.

Una segona idea a considerar és que la religió -les religions- acaba essent -si no ho és des del principi- un element essencialment lligat al poder, d'una ma-

nera o altra i segons els tipus de religions; i que les persecucions religioses, no sols contra el cristianisme, sinó fins i tot des del cristianisme, han tingut, en el fons, motivacions polítiques -econòmiques i socials-, de poder, en definitiva.

Dençà de la Il·lustració al món occidental, al segle XVIII, en què es consolida l'auto-confiança de l'ésser humà en si mateix i en la raó, neix una nova concepció del poder, en què separa estat i religió. És aquí que es comencen a formar els actuals estats laics o aconfessionals. Dins aquest marc, la religió passa a l'esfera de la llibertat personal de cada individu, però sense interferir en la resta de la societat, globalment entesa.

❖ **PERÒ**, per pròpia naturalesa, la majoria de les religions, sobretot les monoteïstes, tenen un punt d'excloents, per tal que es consideren en possessió de la veritat i, conseqüentment, amb l'obligació d'estendre arreu a la societat aquesta veritat i les conductes humanes que hi van lligades; però l'Estat, per essència, també vol, com a mínim, establir el marc de la conducta dels ciutadans, marcar les normes de joc, de les rela-

La confessió cristiana catòlica juga amb la dualitat de, per un a banda, ésser confessió religiosa i, per altra, de mantenir un estat propi que la relaciona d'igual a igual amb la resta dels estats i poders del món

cions socials. I és aquí on estat i religió topen prou vegades.

A l'Espanya d'avui, i sense entrar en raons i causes històriques, les relacions entre l'Estat i l'Església Catòlica ens regeixen un concordat, un conveni internacional entre dos estats sobirans, l'espanyol i el vaticà, és a dir, que la confessió cristiana catòlica juga amb la dualitat de, per un a banda, ésser confessió religiosa i, per altra, de mantenir un estat propi, que la relaciona d'igual a igual amb la resta dels estats i poders del món. Açò no deixa d'ésser una anomalia al món en què vivim, tot i que, fins i tot a nivell internacional, s'accepta per raons d'alta política.

A més a més, la direcció espanyola d'aquesta confessió religiosa, la Conferència Episcopal, en el marc de la llibertat general d'opinió i d'expressió, té uns mitjans de comunicació propis que tenen uns posicionaments polítics ben concrets, prou coneguts per tothom. En són molt lliures i, fins aquí, cap objecció.

Però, evidentment, més enllà dels continguts concrets del currículum de l'assignatura de religió sobre l'origen del cosmos o sobre l'actuació de l'Església a llarg de la història, si volen seguir jugant a poder, han d'acceptar que hi hagi molta de gent que no estigui d'acord amb ells.